

Să-L cunoști și să te cunoști (I): Să Îi intri la inimă lui Cristos

Rugăciunea este un cuvânt care Îi intră la inimă lui Cristos și ne permite să trăim de acum încolo alături de El.

14.04.2021

Cu un singur cuvânt, tâlharul cel bun I-a intrat la inimă lui Isus și astfel i s-au deschis porțile Cerului. Așa este rugăciunea: un cuvânt care Îi intră la inimă lui Isus și ne permite să trăim de acum încolo alături de El.

Dincolo de zidurile Ierusalimului, puțin după-amiază, trei oameni au fost crucificați pe muntele Calvar. Este prima Vineri Sfântă din istorie. Doi dintre ei erau tâlhari; al treilea, în schimb, unicul om din această lume, absolut inocent: Fiul lui Dumnezeu. Unul din cei doi tâlhari, în ciuda suferinței sale intense și a epuizării fizice, a avut forța de a începe un foarte scurt dialog cu Cristos. Cuvintele lui, pline de umilință, „amintește-ți de mine când vei ajunge în Împărăția Ta” (Lc 23,42), au meritat ca Dumnezeu făcut om să-l asigure că peste câteva ore se vor reîntâlni în paradis. Pe Sfântul Josemaría l-a emoționat adesea această atitudine a tâlharului *cel bun*: „Un singur cuvânt i-a fost suficient pentru a-I intra la inimă lui Cristos și astfel să se deschidă porțile Cerului” [1].

Două dialoguri pe cruce

Și noi dorim ca rugăciunea noastră să se umple de rod, ca cea a tâlharului bun, tradițional cunoscut sub numele de Dimas. Pentru noi, să gândim că dialogul cu Dumnezeu ne poate transforma viața este un vis. A „intra la inimă” înseamnă a cuceri, a face să te îndrăgostești, a entuziasma. Spunem că „i-am intrat la inimă” pentru că nu merităm să primim atâta afecțiune. Se spune „a fura inima”, pentru că se ia ceea ce, fără să vă aparțină, este dorit cu înflăcărare. Rugăciunea se bazează pe ceva la fel de simplu ca a învăța să primim un asemenea dar în inima noastră, lăsându-ne însoțiți de Isus, care nu-Și impune niciodată darurile Sale, nici harul Său, nici iubirea Sa.

Alături de Dimas se află însoțitorul său de suferință și el suspendat pe lemn, pe Calvar. Ce contrast în reproșul pe care I-l adresează lui

Isus: „Nu ești tu Cristos? Salvează-te pe tine însuși și pe noi!” (Lc 23,39). Cuvinte care au efectul unui duș rece. Care este diferența dintre cele două *dialoguri*? Cei doi tâlhari I s-au adresat lui Isus, dar numai Dimas a primit ceea ce Stăpânul a prevăzut să-i ofere. El a dus la bun sfârșit ultima și cea mai bună *lovitură* a sa: cererea sa de a rămâne cel puțin în memoria lui Cristos. În schimb, tovarășul său nu și-a deschis inima cu umilință Celui care dorea să-l elibereze de trecutul său și să-i ofere o comoară fără egal. El a cerut să fie auzit și salvat; i-a făcut față ingenuității aparente a lui Isus, reproșându-I pasivitatea. Poate așa *furase* el mereu: gândindu-se că ar recupera ceea ce îi aparținea. Cât îl privește pe Dimas, el știa că nu merită nimic, iar atitudinea sa a reușit să-i deschidă seiful iubirii de Dumnezeu. El a știut să-l recunoască pe Dumnezeu așa cum este: un Tată

care se oferă fiecăruia dintre copiii Săi.

În fața acestor două *dialoguri* posibile pe care le găsim în Evanghelie, putem înțelege că Domnul contează pe libertatea noastră pentru a ne face fericiți. Și, de asemenea, că nu este întotdeauna ușor să ne lăsăm iubiți. Rugăciunea poate fi o modalitate minunată de a descoperi ce simte, ce gândește și ce vrea Isus. Viața divină din noi este un dar. Rugăciunea, în acest sens, este un canal prin care se revarsă torentul de iubire pe care Dumnezeu vrea să ni-l ofere, o invitație neașteptată de a dobândi viața adevărată.

Pentru a deschide porțile Cerului

Sfântul Josemaría ne amintea că Dumnezeu „a vrut să accepte riscul ce decurge din libertatea noastră”

[2]. Un bun mod de a-I mulțumi ar putea fi să ne deschidem lui Dumnezeu. Am putea chiar să spunem că, în ultimul caz nu ne expunem niciunui risc; numai o anumită aparență de pericol s-ar putea manifesta, pentru că avem toate șansele de a reuși: garanția promisiunii Sale, (cuiele) suferințele ce ard de iubire pentru noi. Văzut sub acest unghi, înțelegem cât de absurd este să rezistăm voinței lui Dumnezeu, când acest lucru ni se întâmplă deseori. Motivul este că „în prezent noi vedem într-un mod confuz, ca într-o oglindă; dar într-o zi ne vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu” (1 Cor 13,12). Sfântul Paul ne-o spune: pentru a ne cunoaște, cel mai bun drum este să ne privim în Cristos, să ne contemplăm viața cu ochii Săi.

Dimas L-a înțeles și nu s-a temut de enorma breșă care se deschidea între bunătatea lui Isus și greșelile sale personale. El îl recunoaște pe Regele Lumii pe fața umilită și desfigurată a lui Cristos; în ochii Săi care îl privesc cu tandrețe, îi redă demnitatea și, ciudat, amintindu-i că, pe deasupra, este iubit. Cu siguranță, *sfârșitul fericit* al întâmplării tâlharului cel bun poate părea prea facil. Totuși, noi nu vom cunoaște niciodată drama convertirii care s-a produs în inima sa în acel moment, nici pregătirea care a făcut-o posibilă.

Să te deschizi la atâta afecțiune prezintă puncte comune cu descoperirea că rugăciunea este un dar, o cale privilegiată pentru a primi afecțiunea unei inimi care nu cunoaște jumătățile de măsură, nici calculele. O viață diferită ne este dată, mai deplină, mai fericită și care are mai multe sensuri. Papa Francisc afirma: „Rugându-ne, Îi *deschiem*

jocul și Îi facem loc pentru ca El să poată acționa, să poată intra și să poată triumfa” [3]. Dumnezeu este cel care ne va transforma, ne va însoți și va face totul: singurul lucru de care are nevoie este să-I *deschidem jocul*. În acest moment libertatea noastră intră în joc, o libertate pe care Cristos ne-a câștigat-o, desigur, pe Cruce.

Rugăciunea ne ajută să înțelegem că „atunci când ne cere ceva, în realitate ne oferă un dar. Nu noi îi facem o favoare: este Dumnezeu, care ne luminează viața, dându-i sens deplin” [4]. Iată ce face, cu siguranță, să intrăm în inimă: ușa deschisă a vieții noastre care se lasă în mâinile ceiluilat, care se lasă iubită, să transforme, animată de dorința ardentă de a răspunde, chiar dacă noi nu știm foarte bine cum să acționăm. „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul! (Ps 33,9). Aceste câteva cuvinte rezumă drumul

pentru a deveni un suflet care se roagă, „căci, dacă nu recunoaștem că am primit aceste daruri, nu ne îndreptăm spre iubire” [5]. Când I-am spus Domnului ultima dată cât de mult Îl iubim? Cu ce frecvență ne oprim să ne gândim la El și să-L *savurăm*?

De aceea uimirea este o parte esențială a vieții noastre de rugăciune: admirația în fața unei minuni care nu ține în parametri noștri. Ceea ce ne face să repetăm deseori: „Ce mare ești, cât de frumos și bun! Iar eu care sunt prost, care pretindeam că Te înțeleg! Tu n-ai fi nimic dacă ai exista doar în mintea mea, dar Tu ești totul, pentru că ești în inima mea” [6]. Lauda lui Dumnezeu ne plasează într-o relație autentică cu Cristos, ne ameliorează dificultatea grijilor și ne deschide orizonturi necunoscute până atunci. Iată consecințele *asumării riscului* de a ne oferi libertății lui Dumnezeu.

Diferite moduri de rugăciune

Când se găsea în Mexic, Sfântul Josemaría a povestit într-o zi o anecdotă în cursul uneia din întâlnirile sale cu numeroase persoane. Unul dintre copiii săi, filozof, a trebuit, pe neașteptate, să preia anumite sarcini familiale.

„Când mi-a vorbit despre afaceri, l-am privit și am izbucnit în râs. I-am zis: Afaceri? Banii pe care îi vei câștiga îi vei pune aici, în căușul palmei mele; va fi destul loc aici”.

Anii au trecut iar ei s-au revăzut.

Sfântul Josemaría i-a spus: „Iată mâna mea. Nu ți-am spus că va trebui să depui aici tot ce câștigi?” El s-a ridicat și, spre uimirea celor prezenți, i-a depus un sărut în căușul mâinii, adăugând: „Iată!” L-am îmbrățișat și i-am zis: „Mi-ai dat mai mult decât trebuia. Mergi, golanule [7], Dumnezeu să te binecuvânteze!” [8].

În rugăciunea noastră, putem depune un sărut în palma lui Dumnezeu, să-I dăruim afecțiunea noastră, ca pe unica noastră comoară, pentru că nu avem nimic altceva. Pentru unii, un gest asemănător în intenția Domnului va fi suficient pentru a aprinde într-o rugăciune toate actele de iubire și de decizii. Pentru ei, o privire este de mii de ori mai expresivă decât o mie de cuvinte. Ei ar vrea să atingă tot ce se raportează la Dumnezeu. În cursul întâlnirilor lor cu Domnul în rugăciune, s-ar zice că ei simt briza ce vine de pe malurile mării din Galileia. Simțurile se dezlănțuie și apropierea lui Isus face posibile aceste senzații care inundă inimile de pace și bucurie. Această bucurie are nevoie imediată de a fi împărtășită, iar misiunea constă în a deschide brațele ca Isus pentru a îmbrățișa lumea întreagă și de a o salva cu El.

Însă, manierele de a ne ruga sunt infinite, fiindcă fiecare dintre noi o are pe a sa. Fiecare caută, cu toată simplitatea, să audă cuvinte reconfortante. Isus nu este lipsit de generozitate când este vorba să aibă cuvinte admirative cu privire la cineva despre care știe că are nevoie de ele: „Iată într-adevăr Israelit în care nu este vicleșug” (In 1,47). El ni le va spune și nouă, dacă ne-am deschide inimile spre El.

Nimeni mai mult decât El nu a avut cuvinte impregnate cu o iubire atât de mare. Nimeni nu le-a formulat cu atâta har și adevăr. Atunci când le auzim, dragostea pe care o primim ne frapează. Noi învățăm astfel să privim ca Dumnezeu. În felul acesta, întrevădem că fiecare prieten sau fiecare prietenă ar fi capabil să o facă dacă s-ar lăsa dus de har.

Unora le place să-i servească pe alții, ca Marta, prietena Domnului din

Betania. Cu prilejul vizitei la ea, Isus nu i-a spus să se așeze, ci a invitat-o să descopere unicul lucru necesar (cf. Lc 10,42), dintre preocupările sale. Oamenii asemenea Martei sunt reconfortați gândind că, prin rugăciunile lor, Dumnezeu acționează pentru a conduce la Cer multe suflete. Lor le place să-și umple rugăciunile cu fețe și nume de persoane concrete. Ei au nevoie să se convingă că sunt co-mântuitori în tot ceea ce fac. *De facto*, dacă Maria a putut să-și aleagă „cea mai bună parte” este tocmai pentru că Marta asigură serviciul. Ea era satisfăcută să știe că ceilalți erau fericiți.

Alții, însă sunt înclinați mai mult la mici detalii ca darurile, de mică valoare, desigur. Este manifestarea unei inimi care, nu încetează să se gândească la alții, caută pretutindeni în viața sa ceva atractiv celor dragi inimii. Ei sunt poate satisfăcuți să descopere toate darurile pe care

Dumnezeu le-a semănat în viața lor. „Rugăciunea, cu siguranță, pentru că ea se alimentează din darurile lui Dumnezeu care se răspândesc în viața noastră, ar trebui mereu să *aibă memorie*” [9]. Ei pot încerca și dorința de a-L surprinde pe Dumnezeu printr-o mie și una de atenții. În acest domeniu, factorul surpriză are multă importanță și să găsești ceea ce Îi place Domnului nu este atât de greu. Chiar dacă este un mister, atenția cea mai modestă Îl umple de recunoștință și face să-I strălucească ochii. Fiecare suflet pe care încercăm să-l apropiem de iubirea Sa, ca cea a lui Dimas în ultimele sale momente, Îi intră din nou la inimă.

Fără a vrea să închidem toate posibilitățile în scheme rigide, anumite suflete au nevoie să petreacă timp cu cel pe care îl iubește. Lor le place, de exemplu, să-L consoleze pe Isus. Tot timpul pe

care îl petrec alături de Cel pe care ele Îl iubesc li se pare scurt. Pentru a atinge cu degetul afecțiunea divină, ele se pot gândi la Nicodim, pe care Isus l-a primit în plină noapte, în intimitatea unui cămin propice confidențelor. Datorită acestui timp petrecut împreună, desigur, Nicodim va fi capabil să se arate curajos în cel mai dificil moment și să rămână alături de Cristos atunci când ceilalți s-au lăsat dominați de frică.

Uneori gândim că pentru a ne cunoaște pe noi înșine trebuie să ne identificăm greșelile; este parțial adevărat. Să ne cunoaștem temeinic inima și dorințele cele mai intime este o chestiune cheie pentru a-L asculta pe Dumnezeu și a ne lăsa copleșiți de iubirea Sa.

Dialogul dintre Isus și tâlharul cel bun a fost scurt dar intens. Dimas a descoperit o fisură în inima largă și inocentă a lui Cristos: un mod ușor de a-L *asalta*. Voința lui Dumnezeu, atât de obscură și dureroasă de multe ori, s-a luminat în fața cererii umile a tâlharului. Singura Lui dorință este ca noi să fim fericiți, cei mai fericiți din lume. Tâlharul cel bun s-a strecurat prin această fisură pentru a apuca cea mai mare comoară. Fecioara Maria a fost martorul felului în care Dimas L-a apărat pe fiul ei. Poate că, cu o simplă privire I-a cerut lui Isus mântuirea acestuia. Cristos, incapabil să refuze orice Mamei Sale, a spus: „Astăzi vei fi cu mine în paradis” (Lc 23,43).

[1] Sf. Josemaría, *Calea Crucii*, a XII-a stațiune, nr. 4.

[2] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 113.

[3] Papa Francisc, *Christus vivit*, nr. 155.

[4] F. Ocáriz, „Luz para ver, fuerza para querer”, din ABC (Madrid), 18 septembrie 2018.

[5] Sf. Tereza din Ávila, *Cartea vieții*, 10, 4.

[6] Sf. Josemaría, Note dintr-o predică, 9 iunie 1974, în volum «Cateheza» 1974/1, p. 386 (AGP, P04).

[7] Traducere de „hoț” în limbajul familial.

[8] Sf. Josemaría, Note dintr-o reuniune de familie, 27 noiembrie 1972; în «Dos meses de catequesis», 1972, vol. II, p. 616 (AGP, biblioteca, P04).

[9] Papa Francisc, *Gaudete et exultate*, nr. 153.

Diego Zalbidea

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/sa-l-cunosti-si-sa-te-cunosti-i-sa-i-incanti-inima/> (10.08.2025)